

Lời cảm ơn riêng

Tác Giả: Trn Mng Tú
Thứ Ba, 27 Tháng 4 Năm 2010 16:12

Cuối năm 1976, tôi lập gia đình được ba tháng, theo chồng tở nam California về nhà cha mẹ chồng ăn mừng lễ Giáng Sinh,

cũng là dịp để cha mẹ chồng tôi giới thiệu cô dâu mới về làng xóm của hai cô. Mẹ tôi cô con dâu Việt Nam, không phải chỉ là đi ưn ưc nhiên cho làng xóm mà còn cho cô dòng họ bên chồng tôi nữa. Vì chồng bao giờ họ nghĩ con, cháu họ lại lập gia đình về ưi mẹ ưt ng ưi ư cái n ưc xa ư đó.

Hình: Nguyen Trung

Sau tiệc ở nhà, chúng tôi đi chào các cô, chú ở nhng thành phố gần Helena, Montana. Cha chồng tôi là con trng, có một em trai và bốn em gái. Cô Ruth ở gần nh, nên chúng tôi lái xe đến chào trng.

Ưn đư tiên đưn thăm cô Ruth đã đư ưi trong lòng tôi một nưi buồn bã không bao giờ quên đưc. Đưn họn ba m ưi năm sau, m ưi ưn tháng T ư, ngoài ni ưm đau của v ưt th ưng qu ưc nưn

Lời cảm ơn riêng

Tác Giả: Tr&n M&ng Tú
Thứ Ba, 27 Tháng 4 Năm 2010 16:12

bà kh&i l&i, tôi còn b& hình &nh c&a cô Ruth ngày hôm đó, hi&n ra cùng m&t lúc, làm v&t th&ng c&a tôi nh&c nh&i thêm.

Hôm đó, cô Ruth đón chúng tôi ngay tr&c c&a nhà, ngôi nhà c&a cô & trong m&t khu tr&i t&o, không l&n l&m; ch&ng tôi nói, chú m&t, cô bán đ&n đi trang tr&i, vì không lo xu&. Cô lúc đó g&n sáu m&oi, là m&t ph& n& nh& bé so v&i ng&oi M&, cô nhanh nh&n và vui tính, c&p m&t sáng. Cô đem m&t t&o do cô làm ra m&i chúng tôi, xong cô nói chuy&n v& công vi&c tr&ng t&o, hái t&o và bán đi.

Tr&c kia cô chú có c& ngàn m&u, càng v& già, càng bán b&t đi. Bây gi& không còn chú, cô nói, s& bán n&t tr&i này trong vòng năm năm, vì cô không đ& s&c trông. Các con cô cũng chán làm vi&c trong tr&i t&o r&i, h& b& đi làm xa & nh&ng thành ph& l&n h&n.

“Hai cháu n&m món bánh t&o này, còn m&t t&o, cô đóng hũ nhi&u l&m, ch&c n&a nh& mang v& m&t vài hũ.”

Tôi v&a ăn m&t t&o, v&a ng&m cái dáng cô nhanh nh&n, đi qua, đi l&i, mang n&c, mang bánh cho chúng tôi. Tôi đang nhâm nhi th&ng th&c h&ng v& cây nhà, t&o v&n, thì cô đem đ&n tr&c m&t tôi m&t t& gi&y khá to, g&p làm b&n, tr&i ra tr&c m&t tôi. Tôi nhìn xu&ng, đó là t&m b&n đ& Việt Nam.

Cô nhìn tôi, h&i: “Ch& cho cô Đà N&ng & đâu, cách Sài Gòn ch& cháu & bao xa?”

Tôi ch&a nghĩ ra t&i sao cô l&i có t&m b&n đ& Vi&t Nam, t&i sao cô mu&n bi&t hai đ&a đi&m này cách nhau bao xa? Tôi ng&c nhìn ch&ng tôi, tôi th&y anh ng&i im, và anh tránh c&p m&t tôi. Tôi cúi xu&ng t&m b&n đ&, tìm v& trí Đà N&ng-Sài Gòn, ch& cho cô. Cô nói r&t nh&, nh&ng tôi nghe rõ t&ng ti&ng m&t.

“Michael nó ch&t & đây, Đà N&ng.”

Lời cảm ơn riêng

Tác Giả: Tr&n M&ng Tú
Thứ Ba, 27 Tháng 4 Năm 2010 16:12

Cô nói xong, gõ p t m b n đ i, mang vào buồng trong. Tôi nghe nh có m t t ng đá dè lên ng c mình, mi ng bánh táo trong c h ng tôi ngh n c ng, tôi không nu t đ c n a, cu ng h ng c a tôi nh b co i. Tôi c m ly n c, u ng v i m t ng m, đ cho mi ng bánh trôi xu ng, tôi th h t ra, tôi a n c m t.

Cô Ruth tr ra v i t m hình c a Michael m c quân ph c. M t thanh niên r t tr , có khuôn m t thanh m nh và c p m t sáng c a m . (Sau này tôi đ c bi t Michael ch t lúc 19 tu i).

Cô Ruth nói: “Chúng tôi ch ng bi t gì v Vi t Nam c , ch bi t đó là m t n c nh vùng Đông Nam Á đang có chi n tranh, và n c M đang g i quân sang giúp. Con trai tôi v a h c xong trung h c. Ng i ta b c thăm trúng tên nó, th là nó đi, th là nó ch t. Nó đi r t tình c và ch t r t tình c .”

Tôi ng i im nh m t phi n đá nh , tôi không bi t ph i nói gì. Nhìn m t cô khi nói v cái ch t c a con v i m t gi ng bình th n, xa v ng, không th y có xúc đ ng, không th y có n c m t trong đó, tôi b ng rùng mình. Hình nh cái đau c a cô nó b đ ng đ c i, trong cô ch còn s oán trách. S oán trách bậy gi tìm đ c đúng đ i t ng, mang ra gi i b y. Cô ch nói có m y câu mà tôi có c m t ng nh cô đang trách móc, hay k t t i tôi. Tôi, m t cô gái t n n đ n t cái n c con cô b t tr n, r i l i y cháu cô. Bậy gi đ n trình di n cô. Ch ng bi t cô có nghĩ: c con l n cháu cô đ u h l y vì Vi t Nam không? Ch c cô có t m b n đ này lâu r i, cô đã thu c lòng đ i m nào là Sài Gòn, đ i m nào là Đà N ng, cô mang ra h i tôi ch v i m c đích cho tôi bi t cái m t mát to l n c a cô trên đ t n c tôi. Cô mu n tôi ch u trách nhi m m t ph n nào v n i th ng kh cô mang vác bao nhiêu năm nay. Tôi ra v v i m t trái tim n ng trĩu ngàn cân và hai môi ng m kín.

Tôi đã đ n Hoa Th nh Đ n đã đ c tên c a Michael, đã đ t tay lên v ng trán l nh c a anh, nói thì th m l i c m t . Gi ng nh thân nhân c a các ng i lính M khác, các con tôi đã l y gi y bóng than (carbon paper) tô lên tên anh, đem v nhà.

C m i l n đ n tháng T , nh ng hình nh đau th ng m ra t ng đ n. Đ c nh ng bài vi t, và nhìn l i nh ng hình nh v nh ng ng i lính đã hy sinh trong cu c chi n, tôi th y trong đó có th p thoáng t m hình xu n tr c a Michael cùng lúc v i đôi m t sáng và l nh c a cô Ruth nhìn tôi khi nói câu: “His death was sudden!”

Lời cảm ơn riêng

Trần Mạnh Tú

Ba, 27 Tháng 4 Năm 2010 16:12

Hơn ba mươi năm lập gia đình, chúng tôi rất nhiều lần đến thăm cô, khi cô bán đất trở lại táo ở Montana rồi mua căn nhà nhỏ ở Lake Chelan, Washington cho gia đình con gái, chúng tôi thăm cô thường xuyên hơn. Trong thâm tâm tôi, tôi nghĩ, tôi có một cô gái xinh đẹp, cô không đòi tiền bạc và tôi vẫn trả cô giá tiền. Tôi rất ngạc nhiên thăm cô, quan tâm đến cô nhiều hơn các cô chú khác. Mỗi lần đến, tôi mang theo một món quà nhỏ nhỏ, chúng tôi mời cô đi ăn trưa, cô vẫn nhanh nhẹn, vui vẻ. Cô không hỏi tôi về Đà Nẵng nữa, không nói về Michael nữa. Tôi hình ảnh Michael bây giờ cô mang ra phòng khách, không có trong phòng ngủ của cô như lần đầu tiên tôi đi thăm cô. Có một cô gái xinh đẹp, nhưng ánh mắt cô nhìn tôi đã mời lần thăm là một lần đau lòng. Tôi đoán cô không còn oán hận nữa về Việt Nam đã cướp mất người con trai cô, và cô thì người Việt Nam đã lấy cháu cô nữa. Cô “tha” cho tôi rồi. Phải chăng cô đã hiểu về ba chúng tôi: Cô, Michael và tôi đều là những nhân vật chỉn chỉnh.

Khi cô tám mươi tuổi, con cháu tôi chúc cho cô cái tết tốt đẹp vào mùa hè ngay trên bờ hồ của Lake Chelan, chúng tôi có đến đó. Cô mặc một cái áo có in hình một con cháu ở sau lưng áo, nhưng phía trước ngực thì in hình Michael. Người con này, luôn luôn ở trong trái tim người mẹ, bà vẫn ôm chầm lấy ngực mình.

Khi nào bạn có đến chiêm ngưỡng mộ các ngôi sao đến ở thủ đô Hoa Thịnh Đốn, có khách tên gọi sáu mươi ngàn chiêng sĩ Hoa Kỳ sinh cho cuộc chiến Việt Nam, bạn thấy tên Michael Keys, thì đó chính là con của cô Ruth, em họ của chúng tôi. Xin bạn hãy đứng tay lên và ngẩng nhìn anh của Michael, cho anh một lời cảm ơn riêng.

Tháng 4, 2010